

**"DE 2 VIGTIGSTE DAGE I VORES LIV,
ER DEN DAG, VI BLIVER FØDT,
OG DEN DAG, VI FINDER UD AF HVORFOR".**

Mark Twain

**"JEG ER JÆGEREN. JEG JAGTER DAG 2.
IHÆRDIGT. KOMPROMISLØST. FOKUSERET.
VEL VIDENDE, AT JEG ALDRIG FANGER DEN".**

Carsten Ulendorf

- #1. ODE TIL MARCEL
- #2. MARCEL & HJERTET
- #3. ODE TIL SKOVEN
- #4. ODE TIL FADEREN
- #5. ODE FRA GUD
- #6. ODE TIL JEG'ET
- #7. ODE TIL UFFE
- #8. MARCEL I HIMMELEN
- #9. ODE TIL EUROPA
- #10. ODE TIL HERREFOLKET

Udgivet af Ulendorf ... think (www.ulendorf.dk).
1. oplag. December 2018.
Trykt på Cyclus af Jespersen Tryk, København.
ISBN 978-87-93806-00-9

© Carsten Ulendorf 2018

#1. ODE TIL MARCEL

TID 2018.06.21 12:29:52
RUM 54.771204 12.058050

Missionen kalder fra intetheden.
Vibrerer og runger i det tomme rum.
Stærk. Insisterende. Konstant.
"Der er brug for dig. Der er noget, du skal".

Mine sanser strækker sig til det yderste.
Jeg afsøger rummets fjerneste kroge.
Og sindets mest øde og aflukkede territorier.
Intet afgørende gennembrud.

Lovende fund efterforskes og efterprøves.
Besætter mine tanker og mine håb i en stund.
Svigter. Re-vitaliseres. Dobbelt-tjekkes. Endevendes.
Og arkiveres med stemplet "Ikke gyldig mission".

Men er der overhovedet en mission?
Er der andet end hjernesvind? Resultatet af udækkede behov?
Manglende anerkendelse? Eller manglende mening med et fattigt liv?
Er det panikken, der melder sin ankomst? Nu, kort før lukketid?

Jeg træffer en beslutning: "Who cares? Der **er** en mission!"
Der **er** en mission lige så længe, som jeg orker at lede efter den.
Fanden gale mig!
Og så i et lysglimt. I et splitsekund fødes tanken!

Jamen, allerkæreste Marcel. Din mission er i fuld gang.
Den racer afsted med den eneste hastighed, universet accepterer: Lysets!

Hver eneste tanke. Hvert eneste ord. Hver eneste af dine handlinger
er fuldt integrerede og uundværlige dele af missionen.
Du påvirker alle, du møder. Og alt omkring dig.
Uden dig var verden en anden. Og du hører den hviske til dig:
"Det er vigtigt, du er her. Det fylder os med glæde".

Og så blev livet pludselig lidt lettere :-)

#2. MARCEL & HJERTET

TID 2018.06.21 12:29:52
RUM 54.778769 12.005241

Marcel:
Mit kære hjerte. Hvad græder du for? Hvad rører dig nu?
Er du ked af det? Har nogen gjort dig ondt?

Hjerte:
Nej. Sådan er det ikke.
Jeg bliver bare så trist.
Jeg overvældes. Jeg drukner i en følelse af ... tab.

Jeg græder over vores liv, Marcel. Dit og mit.
Det liv, som vi tabte, fordi vi aldrig greb det.
Selvom chancerne og mulighederne var mangfoldige.

Marcel:
Aaahh. Noget greb vi da. Noget gik da godt!
Men jeg tror, jeg forstår dig. Vi greb ikke det rigtige, vel?

Hjerte:
Du Marcel! Med den hurtige hjerne, de fantastiske idéer,
og den narcissistiske adfærd.
Er du begyndt at lytte til mig? Begynder du nu at bruge mig?

Marcel:
Kære hjerte. Jeg har altid brugt dig.
Men igen ... jeg har brugt dig til det forkerte.
Jeg tror, det er ved at ændre sig.

Hjerte:
Hvad mener du, Marcel?

Marcel:
Kære hjerte. Mærker du andet end sorg, når vi røres og græder?

Hjerte:
Et mærkeligt spørgsmål, Marcel. Lad mig lige mærke efter ...
... ja, Marcel. Jeg mærker, vi forbindes. Og stille glæde.

Marcel:
Ved du hvad, kære hjerte? Så er alt såre godt.

#3. ODE TIL SKOVEN

TID 2018.07:02 11:11:21
RUM 54.772260 12.047680

Jeg elsker skoven. Den danske, lyse bøgeskov.
Den lidt mørkere fyrreskov med det bløde dække af nåle.
Det tætte krat, hvor jeg er helt usynlig, når bare jeg ligger stille.
Og så selvfølgelig den korte strand og det rene, friske vand.

Jeg har boet i skoven i 11 år.
Jeg er den 8. generation på Garretvejen i Corselitze Hovedskov.
I lange perioder fredfyldt, velduftende og trygt.
I kortere perioder larmende, utrygt og duftende af blod og dødsangst.

Det er, når mennesket demonstrerer sin medfødte arrogance:
"Det, man har magt til, har man også ret til".
De jager, skaber frygt, slår forældre ihjel og splitter familier.
Fuldstændig uden empati og fornemmelse
for det ragnarok, de skaber blandt svagere væsener.
Det er deres sport. De gør det for sjov.

Denne morgen er særlig smuk. Tunge dufte efter nattens stille regn.
Jeg stikker hovedet ud og sluger skoven med hud og hår.
Alle mine sanser overvældes af denne morgens skønhed.
Dagen glæder sig til mig. Og jeg til den.

Jeg hører børnene mosle rundt i søvne bag mig.
Jeg beslutter at stjæle mig selv lidt voksen kvalitetstid.
En lille tur til stranden. Lidt vand i hovedet. Et par svipture til mine favoritsteder.
Og så hjem og vække de små med en sund og nærende morgenmad.

Jeg er ikke kommet langt, før skoven eksploderer.
Jeg mærker en svidende smerte i mit bryst, og mit blik bliver tåget.
Jeg kæmper mig frem mod et tæt buskads, men når ikke langt.
Et dyr bider fat i mit ene ben, og en stærk hånd fanger min nakke.

Jeg mærker svagt, at mine ben bindes sammen.
Jeg slænges respektløst over en skulder. Hænger nedad.
Blodet løber ad min mave mod brystet.
Andet trænger ned gennem halsen og ud af næse og mund.

Det sidste, jeg tænker, før mørket kommer:
Mon jeg bliver den sidste generation i Corselitze skoven?
Eller klarer ungerne sig og starter en ny familie og en ny generation
i rævegraven på Garretvejen?

#4. ODE TIL FADEREN

TID 2018.06.21 13:50:02
RUM 54.765843 12.054109

Mit liv på denne jord var ikke lutter lagkage.
For at sige det mildt, var det faktisk ganske smertefuldt.
Mennesket er dog en forbandet udspekuleret race
med et udpræget talent for smerte ... andres smerte.

Men jeg indrømmer ... der var enkelte lyse øjeblikke,
hvor jeg soledede mit ego i massernes forbløffelse og vantro.
En lille smule fingerfærdighed og lidt hjælp fra den gamle,
og ... ja, de taler såmænd om det endnu.

Når jeg kigger tilbage, så gjorde jeg det, jeg skulle.
Jeg ved såmænd ikke engang, om den gamle var helt klar over,
hvad han havde gang i. Hvor alt skulle starte og ende.
Men han er improvisationens mester ... det må jeg give ham.
Og sammen fik vi præsenteret vores budskab og sat nogle ting på skinner.

Årtusinderne fløj afsted, og jeg nød livet i himlen og i kosmos.
Indtil forleden: Farmand indbød til middag ... bare ham og mig.
Ikke på en fashionabel restaurant i en tilfældig storby, som vi ofte har gjort.
Nej, hjemme hos ham i himlen. OMG ... så ved jeg, jeg skal passe på.

Jeg mødte op - frisk og udhvilet. Og fast besluttet på at forblive klar og fuselfri.
Det var en suveræn middag. Han er en gud i et køkken - den cadeau skal han have.
Det var lige før, jeg glemte mine bange anelser.
Selvom det nok ikke havde gjort den store forskel.

Vi var nået til kaffen og den franske avec. Han rømmede sig og sagde:
- Sønnike. Inderst inde ved du det godt. Du skal derned igen.
Selvom du gjorde det ganske godt første gang,
har tingene ikke artet sig, som jeg ønsker.

Jeg gjorde klar til at protestere, men han affærdigede mig og fortsatte:
- Ja, det var en barsk omgang sidst. Men denne tur bliver ren badeferie.
Jeg har skaffet et perfekt udgangspunkt i den herskende klasse.
Et perfekt job for en levemand som dig.

- Sidste gang prøvede vi med det gode, og resultaterne skuffede, sagde han.
Nu må jeg vise dem, hvor galt det går, når de lader grådigheden råde.
Men tag det bare roligt, sønnike. Ikke noget med lidelse og trækors denne gang.
Jeg tror faktisk, du vil nyde det ... chef for en regering. Hvad siger du så, knægt?

Uden at vente på mit svar, fortsatte han:
- Jeg har lagt noget passende tøj frem til dig ... et pænt mørkeblåt sæt
og et knaldrødt slips. Gå nu bare ind og klæde om.

#5. ODE FRA GUD

TID 2018.06.27 14:02:32
RUM 54.761486 12.046975

Jeg er Gud. Gud med stort G.
Jeg er ham, hende, den eller det, som du beder til, hvis du beder.
Jeg er ham, hvis navn alverdens religioner har taget forfængeligt
og misbrugt i århundreder - for magt og ussel mammon.

Jeg er ham - i hvis navn millioner er blevet fordrevet, forfulgt og dræbt.
Jeg er ham, som du tryglede om at skride ind
og ham som du forbandede, når jeg handlede.
Tro mig ... det er ikke nemt at være Mig.

Men jeg er også ham, der havde en plan ...
ham, der ville det bedste for verden.
Jeg er ham, der sendte sin søn for at vise vejen.
Og måtte efterlade ham i lidelsernes vold.

Ja. Døm mig bare. Min ryg er bred.
Men jeg tænker: Vil du ikke vide, hvad der gik galt?
Vil du ikke vide, hvad der nu skal ske?
Det tænkte jeg nok. Det kommer her ...

Menneskene skal udslettes. Uddø!
Nej. Come on. Just kidding. Jeg driller bare :-)

Helt alvorligt: Min plan fejlede.
- Hvis jeg viser dem det gode, vil de tage det, tænkte jeg.
Men nej. I er så fandenivoldske. I er så grådige. I vil have det hele.
Det gjorde jer til verdens herskere. Men måske også dens ødelæggere.

Jeres intelligens. Kreativitet. Opfindsomhed. Og arbejdsomhed
er second-to-none ... i alle mine universer.
Men det er jeres evne for destruktion også.
Så jeg har justeret planen en bønne ... bare for jer :-)

Mine damer og herrer. Gud med stort G introducerer ... reinkarnation!
Så nu bliver I sendt tilbage igen og igen og igen ...
indtil I har lært at elske og rumme hinanden.
Kære venner. Velkommen ... til helvede.

#6. ODE TIL JEG'ET

TID 2018.07.21 13:08:08
RUM 54.770146 12.058135

Jeg mistede livet i 7-års alderen.
Jeg husker det ikke som en bestemt begivenhed.
Men det "jeg", som vi alle foræres ved fødslen,
smuldrede stille og forsvandt.

Jeg husker, jeg begyndte at blive voldsomt genert.
Ofte kunne jeg ikke være i min krop.
Jeg prøvede at agere, men var akavet og "skæv".

I de følgende år udviklede jeg en trang til perfektion.
Jeg spillede fodbold, var spejder og dygtig i skolen.
En sød og normal dreng ... tror jeg, de sagde.

Men når det handlede om at præstere tog adrenalinen over.
Så så jeg kun indersiden af mit hoved. Min egen idé.
Alle andre var ligegyldige og forstyrrende faktorer,
mens jeg præsterede - for mig selv og for de rosende ord.

Og ja, jeg fik meget ros.
Jeg udviklede et selvværd så højt,
at jeg på trods af kiks og lejlighedsvis fiaskoer
aldrig var i tvivl om mit eget værd.

Men skønt selvværdet var højt, var selvilliden ofte lav.
Så selvom jeg var dygtig, flittig og gjorde det godt,
nåede jeg aldrig de højder, jeg havde på kornet.

Som ægte mand og kæreste var jeg omsorgsfuld - en stund.
Indtil trangen til at præstere og komme videre tog over.
Jeg var jo noget særligt - det måtte jeg ud og bevise.

I virkeligheden ville jeg altid hellere være et andet sted.
Så jeg flyttede og indsvælgede det nye for en tid.
Og selvom jeg vidste, at "aben" flyttede med - flyttede jeg igen.

Jeg fik livet tilbage 60 år senere.
Først en smertelig erkendelse af at jeg havde toppet - før toppen.
Så en frugtesløs søgen efter nye veje og mål.
Og til sidst en vanvittig men fantastisk kulmination,
da jeg opdagede, at den vigtigste mission ... blot er at være.

Og jeg mærkede en uendelig glæde,
da jeg åbnede hele mit væsen mod livet og forsigtigt kaldte:
Jeg vil så gerne se, hvad du har. Jeg er klar, når du er!

Frem af glemslen kom det ... lidt støvet og ramponeret
men så ganske afgjort: Mit gamle "jeg".
Og sammen oplever vi nu, at livet viser sig for os
... i ganske små bidder ... dag for dag for dag.

#7. ODE TIL UFFE

TID 2018.06.26 22:11:31
RUM 54.772596 12.060313

Et lille kryds. Det føles rigtigt.
Jeg er kommet hjem. Her er trygt og godt. Det er her, jeg hører til.
Ting *kan* måske ændres? Jeg mærker optimisme. Jeg mærker håb.

Et håb om forandring. En fair fight.
En fight ... uden fortiede sandheder og vildledende løgne.
En fight for resultater, ikke for magt.
En fight for os alle, ikke for de få.

Jeg er kommet hjem.
Hjem til de værdier, der betyder noget.
Hjem til holdninger, jeg kan spejle mig i.
Og hjem til en måde at føre politik på, der giver mening.

Men hvad med detaljerne, spørger du? Hvad med dit? Hvad med dat?
Jamen kære, når de store linier er på plads, er detaljerne uinteressante.
Dem overlader jeg trygt til eksperterne.

Og eksperterne gør det godt.
Når Uffe kommunikerer, lades ikke et hjerte i ro.
Folkeforførerens virkemidler ligger ubrugte i skuffen.
Han hverken sælger eller overtaler. Han fortæller.

Han fortæller, så jeg glemmer uenighed om ligegyldige detaljer.
Med brede strøg og tynde streger skitserer han vejen.
Fantastiske visioner om en bæredygtig verden med plads til alle.
Uden bagtanke og uden hovmod.

Men stærkest er dog gaven fra det ærlige hjerte.
Den, som til alle tider og i alle rum, har bevæget mennesker.
Han giver os håb.

Så jeg retter mig op. Finder modet. Og tager med på rejsen.

#8. MARCEL I HIMMELEN

TID 2018.07.25 14:19:08
RUM 54.762787 12.049699

Rummet var helt hvidt.
Eller var det overhovedet et rum?
Alt var skinnende lys og midt i det hele
stod et hvidt bord med en hvid stol.
Min bedste ven sad der. Som om han ventede.
Han så lidt forvirret og spørgende ud. Men rolig.

Jeg hilste på ham.
Han blev glad for at se én, han kendte.
For at se nogen - overhovedet.
- Hvad laver du her? spurgte han.
Jeg er her, svarede jeg.
Du skal også være her - et eller andet sted.

Jeg satte mig hen til ham.
- Her er godt at være, sagde jeg. Kan du mærke glæden?
Han var lidt for forvirret til at svare.
Jeg vippede med hænderne samlede foran mig:
- Du kan tage ud og fiske - præcis som du plejede.
Du kan gøre lige, hvad du har lyst til, sagde jeg.

Vi snakkede lidt mere - mest om, at alt var godt.
Da jeg sagde farvel til ham, græd vi lidt.
Vi ville ikke ses igen - det vidste vi.
Men alt var jo godt, og da jeg gik,
mærkede jeg glæden fylde os begge.

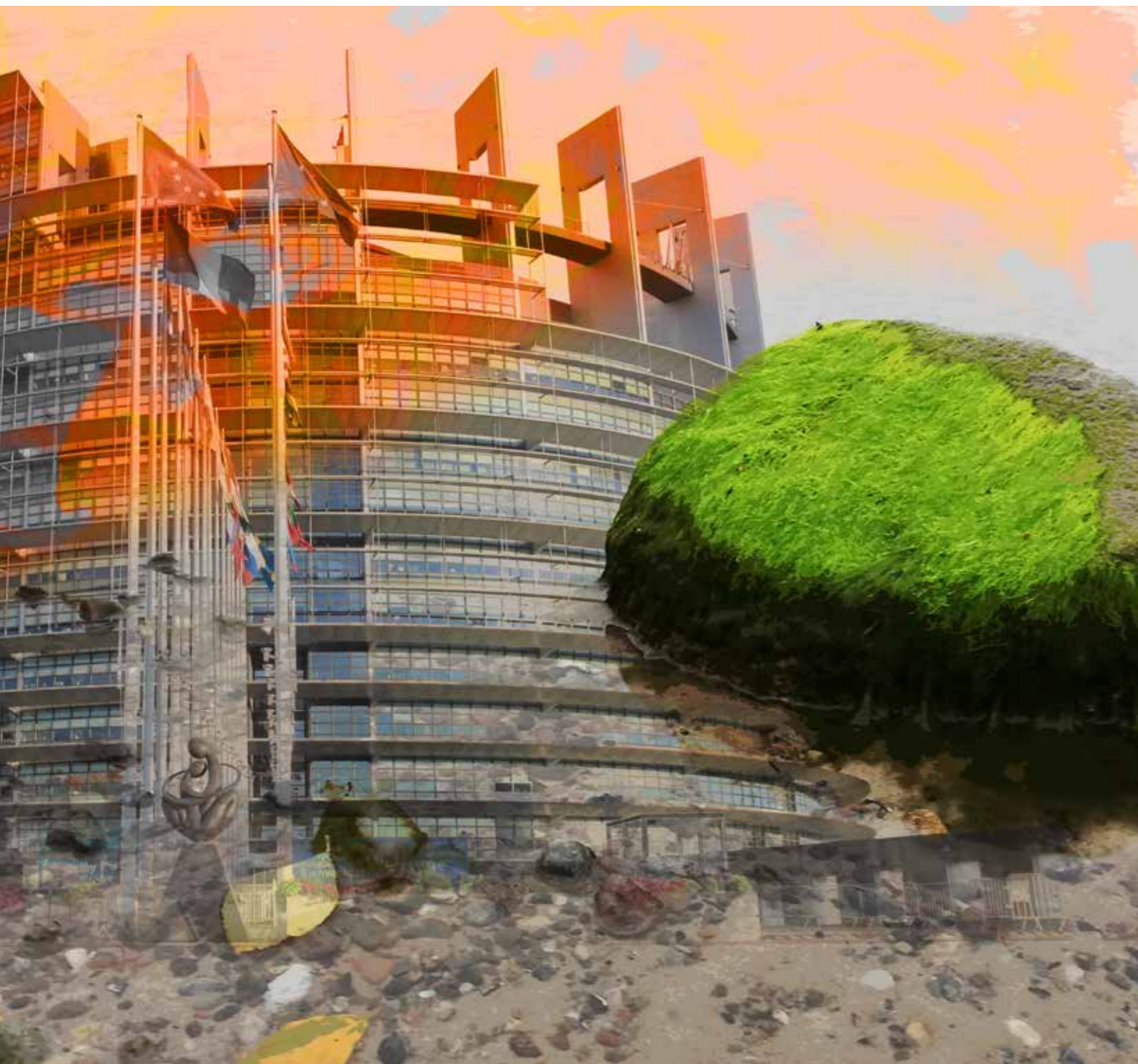
Uret på natbordet viste 5:05, da jeg vågnede.
Jeg lå helt stille. Genfandt og huskede hver eneste følelse.
Mit hjerte svømmede over af taknemmelighed.
Jeg mumlede: Det var himlen. Jeg var fanden-gale-mig i himlen.

Så meget glæde havde jeg aldrig oplevet før.
Jeg havde været indhyllet i glæde og i lys. Det forekom helt naturligt.
Og vi havde kommunikeret fuldstændigt uden ord.
Min hjerne kunne aldrig have skabt det - uden hjælp.

- Og til dig, der læser med over skulderen.
Tro min historie eller ej. Men skulle vi ikke -
for én gangs skyld ... tro på det utrolige?

Det vælger jeg ... undtagelsesvist :-)

#9. ODE TIL EUROPA

TID 2018.07.25 14:48:22
RUM 54.766339 12.042200

Europa er i oprør!
Eller er det "bare" et opgør?
Et opgør med alliancer holdt i hævd for længe?
En alvorlig snak - et brud mellem venner?
Erkendelse af, at vejen ikke passer os begge?

Skal den vestlige verden mon skilles?
Har den tyranniseret kloden længe nok?
Blev vores overmagt og arrogance for stor?
Og var den såkaldte krig for fred -
i virkeligheden en kamp for velstand ... vores velstand?

Er det nu, vi skal se hinanden i øjnene og spørge:
Hvad ville vi have gjort som modstander - til os?
Havde vi bøjet nakken og takket for krummerne fra fjendens bord?
Eller havde vi trænet soldater og konspireret i mørke kældre?
Bombet højhuse, jernbaner, hoteller ... og det, der var værre?

Er det nu, vi skal se hinanden i øjnene og spørge:
Bliver verden mere harmonisk uden Vesten - som diktator og politibetjent?
Skal vi opmuntre de fjender,
som vi skabte i hovmod, grådighed og bedreviden,
... skal vi opmuntre dem til at droppe krigen
og satse på skoler, hospitaler og øget velstand?

Er det mon nu, vi skal gribe om nælden og erkende:
- At Europa er better off på egne ben?
- At freden er tættere på, når vi beslutter og agerer
som vores historie og selvforståelse siger os?
Skal vi indse, at århundreders europæisk naboskab har skabt
en samhørighed og et fællesskab, som kan inspirere en verden?

Er det mon nu, Europa og USA skal sige "tak for dansen"?
Er det nu, Europa skal rejse sig og vise, at vi tør freden?
Række hånden frem mod gensidig forståelse og jævnbyrdighed
fremfor overmagt og aggression?

Ja, jeg tror, det er nu.

#10. ODE TIL HERREFOLKET

TID 2018.08.02 17:52:18
RUM 54.766963 12.055259

De knokler, så blodet springer.
Dag-&-nat. Og nat-&-dag.
De kæmper i København, i Virum og Istanbul.

De træffer vigtige beslutninger.
Holder vigtige møder. Kender vigtige mennesker.
De tjener masser af penge. Elsker at bruge dem. Og spilde dem.
For de kommer af sig selv, når man lever, som de.

De bor og de arbejder på de fineste adresser.
Kører i smarte biler og klæ'r sig i de dyreste mærker.
De besøger stjernespækkede restauranter og fashionable destinationer.

De nyder kampen og spiller spillet.
De elsker successen og føler, de fortjener den.
Føler de er noget særligt, og at livet vil dem det vel.

Og jeg er ganske enig - de fortjener successen.
De er noget særligt. Fordi ...

Alle vi - der lever af samfundets og vores egne opsparede almisser.
Alle vi - der elsker vores slidte tøj, gamle bil og loppefund.
Alle vi - der hellere besøger biblioteket end boghandleren.
Alle vi - der trives med en stille plads i skyggen og en god snak over kaffen.
Alle vi - der har fundet tiden til at lære om livet. Og om døden.
Vi - der fandt en pause og fik et glimt af universets visdom tilbage.

Vi skal huske at være rummelige, tolerante og overbærende.
Vi har en særlig forpligtelse.
For vi er ... herrefolket.

Dette er ikke en ode.

Jeg skrev mit første digt 21. juni 2018.
Forud var gået små 2 år. En frustrerende tid, hvor jeg søgte efter en mission.
Følte, der var noget, jeg skulle i dette liv.
Men måske handlede det blot om at give mit liv lidt mening.

Jeg mødte Kirsten-i-skoven, som jeg begyndte at kalde hende,
efter hun havde overtaget mit hus på Garretvejen, Falster.
Vores langvarige snakke om livet med mere ændrede langsomt mit liv.
Det kulminerede Skt. Hans Aften 2018, da jeg læste ”#1. Ode til Marcel”
højt for en lille skare på 4 i Kirstens galleri i skoven.

Undervejs fik jeg mange klumper i halsen
og det havde alle, da jeg var færdig.
Jeg tænkte: Nu har du fundet din mission.

Mange digte og mange tanker senere
er jeg ikke sikker på, at det er en mission. Men det er i hvert fald en mening.
Ovenikøbet en mening, der giver mere mening end min gamle mening
... du ved ... den med selvstændig erhvervsdrivende, 50+ timer om ugen, osv.

Jeg føler nu, at jeg udforsker livet.
Den store mening finder jeg aldrig.
Men bare det at lede efter den er givende ... mere givende end noget andet,
som jeg tidligere har brugt mit liv på.

Føler du også, at der må være mere til livet end det,
vi normalt fylder vores liv med?
Så - på med vanten ... luk dig op. Afvis intet på forhånd. Se hvad der sker.
Jeg tror ikke, du vil fortryde :-)

Jeg er frelseren. Du er frelseren. Enhver, der påtager sig et medansvar for klodens overlevelse, er frelseren. Og enhver lille handling, der medvirker til at spare på vores fælles ressourcer eller mindske ulighed, har sin berettigelse. Vi behøver ikke gøre det 100%. Men vi må gøre det, så godt, vi kan - hver på vores måde. For det er sådan, vi frelser kloden. Og dem, der følger.
www.jesuis.dk

